

‘Ο ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΔΕΖΕΔΙΟΣ.

Ἡ εἰκονογραφία αὐτῆ παριστᾷ ποιητῶν ἐμπνεόμενον. Ὁ ποιητὴς οὗτος εἶναι ὁ δραματικὸς ποιητὴς καὶ μουσικοδιδάσκαλος Δεζεδιός, ὁ ἐπικληθεὶς Ὀρφεὺς, ἐπιστήθιος φίλος τοῦ χαράξαντος τὴν εἰκόνα ταύτην διασημοζωγράφου Greuze. Εὐγενὴς τῶντι ἡ τοῦ ποιητοῦ κεφαλὴ καὶ εὐγενεῖς ὑπόσχεται νὰ κυοφορήσῃ ἰδέας ἐστραμμένον ἔχει τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν, τὴν ἀκένωτον ταύτην πηγὴν ἀφ’ ἧς ἠρύσθησαν τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς αἱ ὑψηλότεραι ἰδέαι, τὴν φαινήν ταύτην λαμπράδα τὴν φωτίζουσαν τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν· αὐτὸς θέλει φωτίσει, αὐτὸς θέλει λαμπρύνει τὴν φαντασίαν του...

Ἐκ τῶν δραμάτων τοῦ Δεζεδίου τῶν ἠγνωστῶν καὶ καθ’ ἅπασαν τὴν Εὐρώπην θαυματομένων, ἐξέχουσιν ἡ *Ἰουλία καὶ οἱ δύο ἀκόλουθοι* καὶ ὁ *Ἀλέξιος καὶ Ἰουστίνος*.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΣΟΛΟΜΟΥ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ.

ΑΝΘΟΣ ΚΑΙ ΑΥΓΟΥΛΑ.

Ἡ Αὐγοῦλα ποῦ νᾶναι;
Κοντεύει τὸ βράδυ
Καὶ μαῦρο σκοτάδι,
Πλακώνει τὴ γῆ.

Πηγαίνει ἐκεῖ ποῦναι
Μακρὸ κυπαρίσσι,
Πηγαίνει σὲ βρούσι·
Δὲν εἶναι οὐδὲ κεῖ!

Ἐστ’ ἀλῶνι, Ἐστ’ ἀμπέλι,
Ἐστὸ δρόμο κυττάζει
Καὶ τέλος φωνάζει
« Αὐγοῦλα μου, Αὐγὴ!

« Αὐγὴ μου! » συχνότατα
Τοῦ ἔγῃκε ἀπ’ τὰ στήθη,
Καὶ « Αὐγὴ μου » ἀπεκρίθη
Μὴν ἄλλη φωνή.

Πῶς εἶν’ τῆς Αὐγοῦλας
Ὁ Ἄνθος ἐστοχάσθη,
Καὶ πρόθυρα ἐβιάσθη
Νὰ πᾶ νὰ τὴν ἔρῃ.

Ἐγύρευε ἀνήσυχος
Ὡσάν περιστέρι

Γιὰ νὰ ᾄδῃ τὸ τέρι,
Καὶ δὲν τοῦ βολεῖ.

Καὶ τρέχει, καὶ τρέχει
Καὶ ὀλοῦθε κυττάζει,
Καὶ δίχως νὰ κράζῃ
Δὲν μένει στιγμὴ.

Τὴν εἶδε προβαίνοντας
Ἐστὴν μέση κ’ ἐφώνασε
» Αὐγοῦλα μου, ἐτρόμαξε
Ὁ Ἄνθος σου πολὺ ».

Ἐτοῦτα λαλῶντας
Κοντά της πηγαίνει·
Ἡ Αὐγοῦλα σιωπᾷνε
Καὶ δὲν τοῦ μιλεῖ.

Προσκέφαλο κόκκινο
Τῆς κεῖτ’ ἀποκάτου,
Κραββάτι θανάτου
Στενὸ καὶ πικρὸ.

Θανάτου στεφάνι
Τριγύρω ἔστην κόμη!
Εἶν’ εὐμορφη ἀκόμη
Ἐστὴν ὄψι πολὺ.

Καὶ ὁ ἄγγελος ἴσως
Ποῦ πέρνει τὸ μίλημα
Τῆς πῆρε μὲ φίλημα
Γλυκὸ τὴν ψυχὴ

Γιατὶ ἔχει χαμόγελο
Ἐκόμη ἔστὸ στόμα,
Ποῦ λὲς μὲς τὸ χῶμα
Δὲν πρέπει νὰ μπῆ.

Δὲν εἶν’ πεθαμμένη,
Τὴν ὄψι τηρᾷτε·
Κοιμάται, κοιμάται,
Εἰς ὕπνο βαθύ.

Τῆς πέρνει μὲ χέρι
Ἄργὸ τὸ στεφάνι,
Τὸ βλέπει, τὸ βάνει
Εἰς τὴν κεφαλὴ!

« Ἡ Αὐγοῦλα κοιμάται!
« Ἀλήθεια σοῦ λέγω.
» Μὴν κλαῖς γιατί κλαίγω,
» Μανούλα κ’ ἐγώ.

» Ἴδου τὸ στεφάνι της·
» Μὴ γέρνης ἔς τὴν ἄλλη
» Μερὰ τὸ κεφάλι·
» Τὰ μάτια μὴ κλῆς.

Ἐς τὸ ἀφῆνω 'ς τὰ γόνατα
•Κ' ἀκόμ' ἂν ἀργήσῃ
« Ἡ Αὐγὴ νὰ ξυπνήσῃ
« Ἐμὲ τὸ φορεῖς! »

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Ἐφῆς ἀπέθανε ὁ βοσκὸς, καὶ τέσσαροι ἴστων ὄμοιοι,
Τέσσαροι τὸν πηγαῖνανε 'ς τὸν ὕστερο τὸ δρόμο.
Βραχνόφωνα ὁ καλόγερος ἀνάδευε τὰ χεῖλιά·
Τοῦ νεκροκράββατου συχνὰ ἐτρίζανε τὰ ξύλα.
Ἄλλοίμονον! πόσαις φοραῖς ἐκάταμε 'ς τὴ βρούσι,
Λέγοντας ποῖος ἀπὸ τ' ἐμᾶς περισσότερο θὰ ζήσῃ.
Καὶ λέγοντας ποῖος ἀπ' ἐμᾶς περισσότερο θὰ ζήσῃ
Βοῖζει ἐδώθε ἢ καλαμιά, κείθε τὸ κυπαρίσι.
Δυστυχημένη συντροφιά, ποῦ τὸ χαρούμεν' ἄνθι
Τῆς νιότης μας τῆς τρυφερᾶς ὀγλήγορα ἐμαράνθη.
ὦ θάνατε! λυπῆσαι με, λυπῆσαι με καὶ φθάσε,
Ἐν' ἀναστέναγμα γλυκὸ μοῦ φαίνεται πῶς ἔ'ἄσαι.
— Μοῦ ἔπανε πῶς μεσάνυκτα τὸν βάνουνε 'ς τὸ
μνήμα.

Κ' ἐξέδωκα τὸ βούγο μου, γιὰ τὸ στερνὸ του ἐν-
τύμα.
Αὐτοὶ ποῦ θὰ μὲ θάψουνε, κ' αὐτοὶ ποῦ μ' ἀγαποῦνε
Ἄς βάλουνε τὰ χεῖρά τους νεκρὸ ν' ἀγκαλιαστοῦνε.

Ο ΒΟΣΚΟΣ.

Ἐλαῦσε, βοσκὲ, τὴν καϊτῖδά σου κὶ ὁ χάρος καταβαίνει.
Βιστᾶ δρεπάνι κορτερό,
Πετᾶ μαζῆ μὲ τὸν καιρὸ,
Θερίζει καὶ διαβαίνει.

— Ὅπ' ἀγαπᾷ ἕναν ἄγγελον, τὸ Χάρο δὲν φοβιέται.
Πατεῖ καὶ σιεῖται τὸ βουνό,
Καὶ ἀπὸ τῆ γῆ στὸν οὐρανὸ
Ὡσάν ἀετὸς, πετιέται.

Μαυρίζουν γύρου τὰ βουνὰ καὶ κλαίνε τὰ λαγγάδια..
Ζητοῦν μαννάδες τὰ παιδιὰ,
Καὶ ὁ Χάρος αἰδέρο καρδιά
Ψυχᾶς λαλεῖ (!) κοπαδιὰ.

Στέκει ὁ βοσκός τὴν καϊτῖδα του φρεσᾶ, καὶ στὰ λου-
λούδια

Τῆς γῆς τὴ μοῖρά του ζητᾷ
Τὸν ἐρχομὸ του χαιρετᾷ
Μὲ τῆς χαρᾶς τραγοῦδιὰ.

Ἦλθεν ὁ Χάρος... ὁ βοσκὸς, καλῶς τὸ χάρο λέει·
Ἄλλὰ μαζῆ του μιὰ θωρεῖ

(1) Ἐλαύνει, διώκει.

Κόρη πᾶν κίτρινο καιρὶ...
Μαραίνεται καὶ κλαίει.

Δάφνη! φωνάζει: . . . πλὴν βουβὴ, δὲν ἀπεκρίθη ἢ
κόρη.

Ἐθάμπωσεν ὁ οὐρανός,
Ἐφυγε ὁ κόσμος σκοτεινός
Καὶ ἐσχίσθησαν τὰ ὄρη.

Γυρίζει ὁ μαῦρος γύρω του βασιλεὺς σκοτάδι·
Δὲν κελαδοῦσανε πουλιά...
Δάφνη! φωνάζει μιὰ λαλιὰ
Τοῦ λέγει εἶσαι στὸν Ἄδῃ.

Αὐτὸς τὴ Δάφνη του ζητᾷ εἰς τοῦ Θεοῦ τὴ χάρι,
Καὶ μὴν ἡμέρα τὰ πουλιά
Τοὺς ἀπαντήσαν ἀγκαλιὰ
Στὸ ἔρημον κουφάρι.

Σύρος

ΜΥΡΩΝ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΘΗΣΕΙΟΝ.

Ἐκ Πειριχιδῶς ἀνιόντων καὶ εἰς Ἀθήνας εἰ-
σερχομένων, καλλιπρεπὲς ἐγείρει τὸ μέτωπόν του
τοῦ Θησεῦς τὸ προαιώνιον τέμενος. Μόνον μετα-
ξὺ πάντων τῶν μνημείων τῆς λαμπρᾶς τῶν ἡμε-
τέρων προγόνων ἐποχῆς, τὸ ἱερὸν τοῦτο τοῦ συ-
στήσαντος τὴν πάλαι καθέδραν τῆς ἀνθρωπίνης
σοφίας, ἐσεβάσθη καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου τοῦ πανδα-
μάτορος καὶ ὑπὸ τῆς βίας τῶν ἐπελθόντων βαρ-
βάρων κατακτητῶν, καὶ ἀμαίων καὶ γλυφά-
νοιο ἔτι ποτόσδον, κατὰ τοῦ Θεοκρίτου τὴν ἐκ-
φρασιν, θέλγει ἔτι καὶ νῦν τὴν ὄρασιν καὶ ἀνα-
μνησκει εἰς τοὺς σήμερον μικροὺς ἡμᾶς τὸ ἀρ-
χαῖον μεγαλεῖον καὶ τὴν προγονικὴν ἡμῶν εὐ-
κλειαν.

Ἡ ταυτότης τοῦ μνημείου τούτου ἀποδεικνύε-
ται μὲν ἔκ τε τοῦ μεγέθους καὶ τῆς θέσεως, κυ-
ρίως δὲ ἐκ τῶν μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων
διασωζομένων ἐπὶ τοῦ οἰκοδομήματος γραφῶν. (1).
Γὰρ δὲ ἱστορικὸν τοῦ ναοῦ εἶναι τοιοῦτῶν τι.

Ἰποπτος γενόμενος ὁ Θησεὺς τοῖς Ἀθηναίοις
ὡς τυραννίδα ἐπιδιώκων καὶ ἐξορισθεὶς, πρὸς Λυ-
κομήδην τὸν τῆς νήσου Σκύρου βασιλέα κτέφυγε,
φίλον νομίζων αὐτὸν, καὶ πατρῶα ἐκεῖ κτήματα
ἔχων. Ὁ δὲ Λυκομήδης (ὡς ὁ Πλούταρχος ἐν βίῳ

(1) Πρὸς δὲ τῷ γυμνασίῳ Θησεῦς ἐστὶν ἱε-
ρὸν, γραφαὶ δὲ εἰσι, πρὸς Ἀμαζόνιας Ἀθηναίους
μαχόμενοι, κτλ. Παισιανίας Ἀττικῆς κεφ. 17.
§ 2' καὶ ἐπ.